

DE SLAG OM JERUZALEM

Integrale weergave van de grammofoonplaat uitgegeven in 1969

Ds. A.A. Leenhouts

Digitale bewerking 2026

GETUIGENIS
EN EENHEID

DE SLAG OM JERUZALEM

Integrale weergave van de grammofoonplaat uitgegeven in 1969

Ds. A.A. Leenhouts

Digitale bewerking 2026

GETUIGENIS EN EENHEID

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814, 2506 CE Den Haag
info@getuigeniseneenheid.nl
www.getuigeniseneenheid.nl

© Ds. A.A. Leenhouts: “De slag om Jeruzalem”
Digitale bewerking september 2026

TEN GELEIDE

Deze brochure bevat de in 1969 uitgesproken toespraak van Ds. A.A. Leenhouts over De Slag om Jeruzalem die indertijd als langspeelplaat (LP) is uitgegeven. Op enkele kleine bewerkingen na is de gesproken tekst integraal overgenomen op schrift.

Voor Bijbelcitaten is de NBG⁵¹ vertaling gebruikt, tenzij anders vermeld.

Ds. A.A. Leenhouts bij de Klaagmuur in Jeruzalem
Goede Vrijdag – 2^e Pesach
4 april 1969

DE SLAG OM JERUZALEM

Geliefde broeders en zusters in onze Here Jezus Christus,

Waarom toch heeft de apostel Johannes, midden in al de brandende visioenen, bij Openbaring 10 de pen een ogenblik moeten neerleggen? Waarvoor dient toch die blanco bladzijde midden in het laatste bijbelboek? Vindt God het misschien nodig er een soort geheimschrift op na te houden en ergens de code te verstoppert? Ineens klonk het bevel: *“Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf het niet op”*, met andere woorden - om het eens wat moderner uit te drukken: “Johannes, knip dat strookje, over dit deel van de eindhistorie, uit het geheel van de film”. En weer vragen we: schuilt dan mogelijk juist in dit strookje de sleutel tot een werkelijke verklaring van dit bijbelboek en kijken we zonder die sleutel toch maar tegen hiëroglfen aan, die hun geheimen niet wezenlijk loslaten?

Het zijn vragen, die te meer gaan boeien, als we bedenken, hoe het verzwegene juist met het oergeweld van zeven donderslagen de apostel in de oren klonk. De zeven donderslagen spraken hun eigen stemmen. Een kolossale hemel-heraut komt naar omlaag, terwijl de hele symboliek van zijn gestalte en actie wijst op de gebeurtenissen, die diep in de loop der eindhistorie zullen insnijden. Bij Openbaring 10 raken we stellig de slagader van de Apocalyps – het laatste bijbelboek. Hier schuilt Gods voorlaatste geheim.

Over dit geheimenis sprak onze God en Zaligmaker in 1948, op een kruispunt van grote geestelijke en politieke gebeurtenissen. 1948 was het jaar, waarin Israël poogde - zonder de erkenning van het Lam Gods - door de oprichting van zijn Staat definitief en officieel de ballingschap op te heffen; het was eveneens het jaar, waarin de Wereldraad van Kerken werd geconstitueerd en enkele dagen daarvoor een tegenraad

van bijbelgetrouwe kerken, de Internationale Raad van Christelijke Kerken, The International Council of Christian Churches (ICCC); voorts scheurde in 1948 de stad des groten Konings: Jeruzalem - en tegelijk ook Berlijn. Men zou kunnen zeggen: ‘de zondaar’ en ‘de beul’. Beide kregen een doornenkroon van prikkeldraad. Beide representatieve steden versymboliseren onze verscheurde wereld. Om deze twee polen draait nu de hele wereldpolitiek. Bovendien kwam terzelfder tijd in China het rode geweld tot een beslissende doorbraak. Wat ligt in het samentreffen van zoveel gebeurtenissen embryonaal wel niet opgesloten?

Woordelijk sprak de Heer plotseling tot mij, in storm en vuur, onder meer het volgende:

“Ik zal de roep van degenen, die Mij hoonden, toen Ik hing in de diepten der hel, overnemen in wrake en Elia roepen en Mijn wraak is barmhartig. Mijn Geest brult om Elia.”

Lang heb ik deze Godsspraak maar zeer ten dele verstaan en aanvankelijk helemaal niet, totdat mij steeds duidelijker getoond werd, hoe Israël de weg van Jezus ging, en dus de gang van het Joodse volk door de geschiedenis, een ‘Via Dolorosa’, een kruisweg in het groot is. Zoals Jezus verbannen werd uit de heilige stad en de smartenweg opgejaagd, zo zijn de Joden in het jaar 70, een veertigtal jaren na het eerste optreden van Jezus, door een Goddelijk gericht uit Jeruzalem geworpen en de smartenweg van een wereldwijde ballingschap opgedreven. Voor Israël zal het eindpunt van de Via Dolorosa, evenals voor Jezus, onherroepelijk een ‘Golgotha’ zijn. Israël kan, zonder de erkenning van het Lam Gods, zijn ballingschap niet opheffen. Het komt zo niet werkelijk thuis, integendeel: het komt aan zijn Staat te ‘hangen’ als aan een kruis. Ik zeg het in diepe bewogenheid en met het grootste respect voor de uitzonderlijk hoge ambtelijke status, waarin dit volk door de Allerhoogste is geplaatst.

Juist die voorname hoge status als verkoren volk, aan welk volk de Woorden Gods zijn toevertrouwd - dus als openbaringsvolk - brengt bij ongehoorzaamheid zulke zware straffen met zich mee.

Zegt Gods Woord niet in Leviticus 10 vers 3: “... aan degenen die Mij het naaste staan, zal Ik Mij de Heilige betonen en ten aanschouwen van het gehele volk zal Ik Mij verheerlijken” en in Amos 3 vers 2: “U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken”?

In 1948 bereikt Israël zijn ‘hoofdschedelplaats’, het oord van zijn definitieve geestelijke terechtstelling. Figuurlijk gesproken, gaat er straks een groot kruis omhoog ten aanschouwen van de ganse mensheid, in een uiterste crisis der wereldgeschiedenis en dan zal het voor ieder zichtbaar zijn, hoe de microgang van Jezus naar Golgotha, onder Gods gericht voor Israël werd: de macrogang der ballingschap naar een plaats van definitieve geestelijke terechtstelling.

Tot de ontknoping van Israëls geschiedenis en het openbaar worden van Gods intiemste bedoeling met dit volk hoort ook, dat Israëls lijdensweg tot het uiterste een sterke gelijkenis zal vertonen met de weg van Jezus: “Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?” (Luc. 23:31)

Evenals het kruislijden van Jezus nog een binnenste kern had, een moment waarop de zenuw van Zijn existentie geraakt werd en Hij de klacht uitte: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”, een moment tevens, waarop Zijn eigen volk Hem hoonde met de kroontekst van het Oude Testament: “Hij roept Elia”, en “Stil, laat ons zien, of Elia komt om Hem te redden” (Matth. 27:47, 49) - zo zal ook Israël, als het weldra ten aanschouwen van alle volkeren aan zijn Staat hangt als aan een kruis, nog een binnenste lijdensdiepte indalen en in een vreselijk gevoel van Godverlatenheid verzinken.

Echter, wanneer zij hangen in een onmogelijke situatie, zullen zij *niet* als Jezus destijds gehoond worden met de woorden: “Hij

roept Elia”, doch dan heeft Hij, die aan de rechterhand Gods is, ‘de volheid der heidenen’, waarvan Romeinen 11 vers 25 spreekt, gereed om Israël het antwoord der barmhartigheid te geven. “Mijn wraak is barmhartig”, sprak de Heer.

In de weg van onze gehoorzaamheid aan de opdracht ten aanzien van Israël, wordt de heiden-christelijke gemeente één. Zo alleen kan op Eliaanse wijze het verbroken Pinksteraltaar hersteld worden en de ware oecumene opgericht tegenover de valse. Elia nam twaalf stenen naar het getal der stammen Israëls en herstelde het altaar. In de verzoening met God door het Bloed van het Lam ligt ook de kracht tot verzoening met elkander.

Daarom zal er één herstelde Avondmaalstafel komen, waarin onze eenheid met elkander openbaar wordt, doch alleen, als wij begeren daardoor Israël bij Jezus te brengen en met woord en daad barmhartigheid te bewijzen, naar de woorden van Romeinen 11 vers 31. Ware eenheid zal nooit komen buiten deze roeping om. Het zal worden één kudde uit Jood en heiden onder één Herder. Doch eerst zal Israël concreet en radicaal afhankelijk gemaakt worden van de in eendracht, over het rond der aarde avondmaalsvierende gemeente. Dat wordt ‘de slag om Jeruzalem’. Het zal een betere omsingeling zijn dan die van Titus in het jaar 70. Een omsingeling door de liefde Gods, welke gestalte aanneemt in Zijn avondmaalsvierende gemeente.

“Ik beschik u het Koninkrijk”, sprak de Heer aan de avondmaalstafel. (Luc. 22:29) Het zal ook een avondmaalsgemeenschap zijn, waarin wij allen sámen gevoelen onze onmetelijke heiden-christelijke schuld ten aanzien van Israël. Want slechts omdat óns zoveel barmhartigheid geschiedt en zoveel vergeven wordt vanwege het bloed van het Lam, worden wij in staat gesteld, Israël barmhartigheid te bewijzen. Niet omdat wij uit onszelf superieur zijn, neen ... alleen maar omdat God ons met een overvloedige genade bezoekt. Dat lezen we in Romeinen 11, de verzen 31 en 32:

"...zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden. Want God heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen."

In een machtige procedure van de Heilige Geest zal alle vals oecumenisch streven, zoals van de Wereldraad van Kerken en van Rome, worden doorkruist en tenietgedaan. Israël komt tot bekering en het wordt niet Rooms-Katholiek. Dit betekent van tevoren reeds voor Rome, qua kerksysteem, de genadeslag. De val van dit huis zal groot zijn. Rome was een onheilig vooruitgrijpen op het Koninkrijk Gods. Ook in oecumenisch opzicht is *"de zaligheid uit de Joden"*. (Joh. 4:22) Aan Gods handelen met Israël, dwars door het afvallige en verzielte heidenchristendom heen, zal ook de Wereldraad van Kerken te gronde gaan. De valse oecumene is reeds gevallen.

Het afstemmen echter van de 'volheid der heidenen', in deze zin – dus van een Goddelijk handelen met ons, heiden-christenen, zodat wij tot ware eenheid en volheid des Geestes komen teneinde Israël tot jaloersheid te verwekken en barmhartigheid te bewijzen – het afstemmen van deze volheid op de komende uiterste nood van Israël, het zó harmonisch schikken en richten van de tijden en de gelegenheden des Vaders voor de wederoprichting van het Koninkrijk aan Israël – dus de synchronisatie van dat ontzaglijke gebeuren – ligt uitsluitend in de handen van Hem, die inderdaad *gezeten is aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels*. (Matth. 26:64)

Wat zou het koninkrijk aan Israël te betekenen hebben zonder orde? Het begrip 'koninkrijk' onderstelt orde. Deze orde, dit harmonisch samentreffen van Israëls uiterste nood en het barmhartige antwoord, dat de Koning Israëls door het oproepen van de volheid der heidenen geven gaat aan Zijn eigen volk, is een manifestatie van de Goddelijke heerlijkheid van Vorst Messias en tevens HET GROTE VOORTEKEN der Voleinding.

Precies daarover gaat het in Openbaring 10.

Een engel, die de hele wereld tot een podium kiest, roept met een grote stem, zoals een leeuw brult, d.w.z. op internationaal niveau wordt profetie uitgestoten, de donderslagen spreken, de tempel wordt opgericht, en dit hele complex van wereldschokkende gebeurtenissen vormt de eed van de herautengel:

“ ... er zal geen uitstel meer zijn, maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij bazuinen zal, is ook voleindigd het geheimenis van God, gelijk Hij zijn knechten, de profeten, heeft verkondigd.” (Openb. 10:5 vv.)

Niets zal de mensheid zo schokken als het openbaar worden van de waarachtigheid van Jezus' Naam. Zoals het brullen van een leeuw als hij z'n prooi in het oerwoud genaderd is doordringt tot op merg en been, zo zal in een spitsuur der wereldgeschiedenis de bekering van Israël en Gods boodschap daarmee, doordringen tot op merg en been bij alle volkeren.

Door de barsten van de tijd wordt de Dag der Eeuwigheid zichtbaar. Ieder kan dan begrijpen: zonder het bloed van het Lam Gods is er geen vrede met God mogelijk, noch in dit leven noch in het toekomstige. Jezus krijgt gelijk van God Zelf.

Ieder kan dan verstaan: zoals deze vervulling van Goddelijke beloften kwam, zo zal ook onvoorwaardelijk de Rechter der ganse aarde eenmaal de tijden afsluiten en 'de vierschaar spannen'. Jezus Christus heeft een radicale overwinning behaald. De Heer zal zeker komen en gericht houden. Eens buigt zich ook alles voor Jezus in 't stof.

Zalig die mens, die aan Jezus niet geërgerd wordt. Hij is de mond zonder bedrog, de enige Naam onder de hemel gegeven, waardoor wij behouden kunnen worden. Bekeert u dan en geeft uw hart aan Jezus

en ge zult zalig worden. Wie JA zegt tegen Jezus, krijgt daarvoor een JA van God Zelf terug. *Allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden.* (Joh. 1:12)
Halleluja.

Wanneer dan de beloofde ‘volheid der heidenen’ uit Romeinen 11:25 of Lucas 21:24 de weg is waarlangs Israël tot bekering zal komen, spreekt het vanzelf dat het uiterst belangrijk is voor een zuivere toekomstverwachting, wat wij onder deze term moeten verstaan. Het is werkelijk de moeite waard om een ogenblik vers 12 van Romeinen 11 te vergelijken met vers 15, want dan blijkt al heel gauw, dat het woord ‘val’ in vers 12 en het woord ‘verwerping’ in vers 15 correlate begrippen zijn, dus in het betoog van Paulus een gelijkgerichte betekenis hebben. Evenzo het woord ‘volheid’ in vers 12 en het woord ‘aanneming’ in vers 15. Het woord ‘volheid’ staat zakelijk tegenover het woord ‘val, zoals het woord ‘verwerping’ tegenover het woord ‘aanneming’. Hoe kan men dan toch in dit begrip VOLHEID allereerst iets zien van ‘het volle getal’, dus iets kwantitatiefs? Het staat tegenover VAL. Het is dus verwant met ‘aanneming’. Volheid wil zeggen: God vervult Zijn beloften, zowel over de heidenwereld – en dat heet dan de ‘volheid der heidenen’ – alsook over de Jood – en dat heet dan de ‘volheid van Israël’.

We kunnen het ook zo formuleren: ‘volheid’ is het door Gods vervullend handelen tot de beloofde bestemming komen in het Koninkrijk Gods. Als God een belofte gegeven heeft en die belofte is nog niet vervuld, dan is er een leegte. Als die leegte wordt aangevuld door een daad Gods, spreekt de Schrift over een ‘volheid’: *“Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God Zijn Zoon uitgezonden”*. (Gal. 4:4) Het was de vervulling van de moederbelofte. Zo zal God in de volheid der tijden (Ef. 1:10) al wat in de hemel en op de aarde is wederom tot één vergaderen. Dit zal de laatste Goddelijke vervullingsdaad zijn. Zo is ook de ‘volheid der heidenen’ het moment, waarop God naar Zijn

soeverein welbehagen gaat uitvoeren met de heidenwereld, datgene wat Hij reeds aan Mozes in uitzicht had gesteld in Deuteronomium 32:21. Letterlijk zegt de Here daar:

“Zij verwekten Mij tot naijver door wat geen God is, zij krenkten Mij met hun ijdelheden. Daarom zal Ik hen tot naijver verwekken door wat geen natie is, door een dwaas volk zal Ik hen krenken”.

Zulke beloften van de Eeuwige zijn gesteld als sterren aan het firmament der geschiedenis, opdat wij daarnaar onze geestelijke koers zouden bepalen. Onze opdracht als christenen uit de heidenen is: zó om de Pinkstervolheid te worstelen, dat wij daardoor in Gods handen het instrument der barmhartigheid voor Israël kunnen zijn. Op ons is door het profetische en apostolische Woord de verantwoordelijkheid voor Israël gelegd en daarmee tevens voor de doorbraak van het Vrederijk.

Wij hadden in een Pniël-worsteling om de Heilige Geest, de lijn van Paulus' arbeid moeten volgen, zoals die zeer duidelijk is aangegeven in Romeinen 11:13:

“Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening, dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees (en bloed) mocht opwekken, en enigen uit hen behouden”.

Paulus werkte met de rug naar Jeruzalem gekeerd, steeds verder wegtrekkend de heidenwereld in. Maar zijn hart bleef bij Jeruzalem, omdat het hart van God Zelf bij Jeruzalem blijft. Daarom was het voor hem de kroon op zijn arbeid, telkens weer opnieuw, als hij zó mocht staan in de kracht van de Heilige Geest, dat de heidenen gebracht werden tot gehoorzaamheid aan Israëls Messias en door hun nieuwe leven - vol van Gods Geest - enigen uit Israël jaloers werden. Zo diende Paulus, zij het dan langs een omweg, toch weer Jeruzalem en eigenlijk

Jeruzalem voor alles. Deze apostel getuigde door woord en daad, door kracht van tekenen en wonderen, door de kracht des Geestes. (Rom. 15:18) Jaloers maken, overtuigen door Woord en Geest, sluit alle gebruik van geweld uit. (Zach. 4:6)

En wat de apostel in zijn dagen nog maar in zeer beperkte vorm mocht beleven bij enkelingen, dat zou - zo wist hij en zo betoogt hij - op wereldschaal komen als God de Mozaïsche belofte over de heidenwereld ten aanzien van Israël gaat vervullen. (Deut. 32:21; Rom. 11:25) Waar deze apostolische visie en houding wordt losgelaten, onttaardt vroeg of laat het leven van de gemeenten uit de heidenwereld. Want ook hier geldt: *Wat God heeft samengevoegd, scheidt de mens niet*. De miskenning van onze verantwoordelijkheid voor Israël, deze zondige isolering, maakt alle kerken tot steeds verder afbrokkelende zwerfstenen.

Er bestaat een direct verband tussen heiden-christelijke eigenwijsheid en het onkundig blijven inzake het mysterie van Israëls toekomst:

“Want broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden worden”. (Rom. 11:25)

Waarom zou daar nu een verband liggen tussen ‘onbekend zijn met het mysterie van Israëls toekomst’ en ‘eigenwijsheid’?

Wel, in de eerste plaats wordt God niet meer ten volle in erkentenis gehouden, wanneer men vergeet, dat menselijke ontrouw Zijn trouw nooit tenietdoet. Het negeren van deze trouw en van Zijn voorname plannen met Israël, is een aantasting van de Naam Jahwe: IK BEN DIE IK BEN. Geen seconde heeft God Israël losgelaten. Zelfs Zijn komen tot ons, heidenen, is blijkens de brief van Paulus aan Rome nog trouw aan Israël, want nu zullen wij worden ingeschakeld in de procedure die God met Zijn eigen volk heeft.

Wij moeten ons er goed van bewust zijn, dat het ergens ‘God niet in erkenenis houden’ altijd een verwerpelijk denken met zich meebrengt. (Rom. 1:28-32) Opdat gij, broeders in Rome, niet eigenwijs zoudt zijn, moet ge weet hebben van het mysterie ‘Israëls’ en moet ge vernemen, dat Israëls verharding slechts tijdelijk is. Vergeet ge dit, dan beseft ge op hetzelfde moment al niet meer, dat uw heidenchristendom een soort estafetteloop te volbrengen heeft en de fakkel van het geloof weldra Israël in de hand zal moeten drukken. Vergeet ge uw eigen interim-karakter als verkondigers van de goede boodschap, dan zal uw gemeenschap, uw kerk, steeds meer doel in zichzelf worden, dan zal uw instituut steeds meer vereenzelvigd worden met het Koninkrijk Gods en dan is de ellende van de eigenwijsheid niet meer te overzien. Want dan moet dit instituut vóór alles veilig gesteld; desnoods met een soort 'SD': de kerkelijke inquisitie. Dan vallen er voor alles belangen te verdedigen. Dan maakt zich van elke denominatie vroeg of laat een geest van zelfverabsolutering meester, van onfeilbaarheidwaan, van monopoliezucht, van tirannie, en de Geest van God wordt mateloos bedroefd.

Waar Jeruzalem vergeten wordt, krijgt elke kerkelijke denominatie zijn eigen Rome, en elk Rome zijn eigen Paus, en alle pausen met elkaar zoeken dan naar een oecumenisch masker om hun afval van Jezus te camoufleren en het volk met een schijneenheid te bedriegen. Hier ligt de grondoorzaak van het uiteenvallen van het oude, éne, ongedeelde Pinksteraltaar. (Hand. 4:32, 33) En was deze verwoesting maar binnen het terrein van wat kerk heet gebleven. Doch hier raken we ook aan de worteloorzaak van het verdwalen van hele naties in politiek opzicht.

Als Kajafas – dus de kerkelijke instantie zowel bij de Jood als bij de heiden – verraad pleegt aan de gerechtigheid, ziet Pilatus – de wereldlijke instantie – de waarheid ook niet meer en gaan de soldaten er op los beuken en heet het direct: *Ecce homo* – zie de mens. Ziedaar een miniatuurbeeld van de wereldgeschiedenis.

We spreken hier nu maar niet over de kruistochten of over de vele bloedige vervolgingen van het Joodse volk in de verstrooiing, doch wijzen alleen maar op de gruwelen van de laatste tijd. Zoals de kerk als instituut en het Rijk Gods vereenzelvigd werden tengevolge van het ontbreken van een bijbelse toekomstverwachting, zo werd in Duitsland ‘das liebe Vaterland’ opgeblazen tot een soort ‘duizendjarig rijk’ in de koortsdromen van het nationaal-socialisme. Waar de bijbelse toekomstverwachting van het horizontaal in de wereldgeschiedenis doorbrekende Rijk Gods door de naderende bekering van Israël, kerkelijk wordt prijsgegeven, daar zorgt de duivel er wel voor, dat dit vacuüm, ook op het politieke vlak, wordt opgevuld met de een of andere vals-messiaanse ideologie.

Op de val van ‘Kajafas’ volgt altijd een val van ‘Pilatus’, en dan zullen er altijd weer soldaten aan het beulen slaan en zal altijd weer klinken het: *Ecce homo* - zie de mens.

Hitler heeft openlijk als zijn overtuiging uitgesproken, dat hij slechts uitvoerde, wat de kerk al 1500 jaar had gedaan. Hoe kwam hij aan zijn waanidee een duizendjarig rijk te kunnen oprichten, onder meer door de uitroeiing van de Joden? Er wordt ook nu, bij de berechting van oorlogsmisdadigers, geen rekening gehouden met het feit, dat vóór de val van ‘Pilatus’, ‘Kajafas’ – dus de kerkelijke instanties – nog zwaarder zondigde(n). Hebben de kerken, de RK kerk voorop, ooit aan de hand van Paulus’ brief en aan de hand van de profetieën over Israëls machtige toekomst, het volk besef bijgebracht inzake de hoge Status van het Joodse volk en inzake de heiligheid van de Naam: IK BEN DIE IK BEN? Dat is de zware schuld van de heiden-christelijke ‘Kajafas’. Daarna zondigt ‘Pilatus’ en een ogenblik later gaan de soldaten ongeremd hun gang. De eerste steen voor elk concentratiekamp en elk crematorium is altijd door ‘Kajafas’ gelegd. De soldaten moeten nu op het matje komen – terecht – maar waarom blijft ‘Kajafas’ buiten schot?

In het Oosten kwam het communisme op als pseudo-messiaanse verwachting. Ook daar zorgde de kerk voor een vacuüm. Ook daar vulde Satan dit vacuüm op: het communisme is een pseudo-religie. Geen wonder, dat Stalin een grafmonument in Oost-Berlijn bouwde in de trant van een heiligdom, ter ere van de gevallen Russische soldaten. Er zit zelfs iets in van de kosmische heuvel, de navel der aarde. Dwars door de hoofdstad van het volk, dat de Joden wilde uitroeien – ‘Endlösung’ heette dit streven – loopt nu een scheur. Bij de muur van Berlijn leunen nu twee valse heilsverwachtingen, twee ideologieën, heel zielig tegen elkaar aan. Twee halfafgewerkte ‘torens van Babel’ zijn daar tegen elkaar aan gezakt, precies in hetzelfde jaar, waarin ook Jeruzalem scheurde. Zowel Jeruzalem als Berlijn vertegenwoordigen een deel van de mensheid, Jeruzalem het Joodse deel, Berlijn het heiden-christelijke deel. Beide zijn officieel gescheurd in 1948.

Men heeft hierover reeds kunnen lezen in twee open brieven, die gericht waren aan Regering en Parlement van Nederland, de eerste in september 1965 en de tweede in februari 1966. Daarin stond onder meer nog het volgende geschreven:

GODS VLOEK IN STEEN

“Ik zal zegenen, wie u zegenen, en wie u vervloekt, zal ik vervloeken.”
(Genesis 12:3)

Deze woorden uit de mond van de Eeuwige tot Abraham gericht, bleven alle eeuwen door huiveringwekkend actueel.

Als met de regelmaat van de klok ging deze belofte in vervulling en daardoor werd een duidelijk teken onder de volkeren opgericht van de uitzonderlijk hoge ambtelijke status, waarin het Joodse volk als openbaringsvolk door de Allerhoogste is geplaatst.

Ook in tijden waarin Israëel Jahwe zo hevig krenkte, dat het de

straffen Gods zelf uitlokte, en de profeet Jeremia de ballingschap moest aankondigen in termen waarbij Nebukadnezar, de koning van Babel, ‘mijn dienaar’ genoemd wordt, zelfs dan ontkomt Babel toch niet aan een goddelijke vergelding vanwege alles wat het Sion heeft aangedaan. (Jeremia 25: 5-14)

“Hoe is de hamer der gehele aarde stukgeslagen en gebroken. Hoe is Babel onder de volkeren tot een voorwerp van ontzetting geworden.” “... betrapt zijt gij en gegrepen ook, omdat gij de HERE hebt uitgedaagd”. (Jeremia 50: 23,24)

Al was het Joodse land vol schuld tegenover de Heilige Israëls, zodat de inwoners vanwege hun zonden de Babylonische ballingschap ingedreven werden, toch betekende het daarop onherroepelijk volgende oordeel over Babel: “De HERE heeft ons recht aan het licht gebracht”. (Jeremia 51:10)

Er bestaat een heel uitzonderlijk en onvervreemdbaar recht van Israël bij God, namelijk het privilege van het verkoren zijn tot dienst aan het heil van alle volkeren. “Het heil is uit de Joden”, zei Jezus tot de Samaritaanse. (Johannes 4:22) Aan het oordeel over zijn beulen wordt telkens weer Israëls privilege openbaar. Dezelfde gedachtegang vinden wij bij Jesaja: “Wee Assur, die de roede van mijn toorn is en in welks hand mijn gramschap is als een stok”. (Jesaja 10:5 vv.)

Laat het waar zijn, dat Assur door Godzelf ontboden is als een gerichtsvolk over Israel ... als Assur het waagt te brallen:

“Door de kracht van mijn hand heb ik het gedaan en door mijn wijsheid, want ik ben verstandig; daarom wis ik de grenzen der volken uit, plunder hun voorraden en stoot als een stier de inwoners neer. Ja, mijn hand greep naar het vermogen der volken als naar een vogelnest, en zoals men verlaten eieren opraapt, raapte ik de ganse aarde weg, en er was niet één die een vleugel verroerde, de snavel opendeed of piepte”,

dan moet Jesaja de vraag stellen:

“Zal een bijl zich beroemen tegen hem die ermee hakt? Zal een zaag pochen tegen hem die ze hanteert?”

en de totale ondergang van het Assyrische rijk aankondigen. De Bewaarder Israëls sluimert niet, Zijn vloek bleek altijd en overal paraat om Israëls beulen te verteren.

DUITSLAND EEN UITZONDERING?

Vormt Duitsland, dat de ‘Endlösung’ van het zgn. Joodse vraagstuk op zich had genomen, nu plotseling een gemoedelijke uitzondering op de beproefde regel van Gods grimmige afrekeningen? Is de scheuring van Berlijn een kwestie van wat toevallig opgelopen politieke pech op een van de moderne snelwegen der historie? Kan Berlijn, kan Duitsland best opgelapt worden met wat leuzen over ‘Selbstbestimmungsrecht’? Is de God van Israël de draad kwijt? Is Hij na 2000 jaar van Zijn stuk gebracht? Schuilt er geen kracht meer in de Naam IK BEN DIE IK BEN, en zijn daarom de Joden niet meer “de beminden om der vaderen wil”? Dreunt er nergens en nooit meer een goddelijke vloek over Israëls beulen uit de hemel neer? Kan Duitsland, evenals Assur, het vermogen van nabuurvolken roven alsof het vogelnestjes uithaalt? Kan het volkeren, families, enkelingen, uit elkaar jagen en met nazi-klauwen zelfs baby’s letterlijk uiteenscheuren in de concentratiekampen, en is onmiddellijk daarna de scheuring van Berlijn beslist geen Godsgericht?

Excellenties,

Leden van het Parlement,

Ik ben heel gerust op deze duiding: De Berlijnse muur is Gods vloek in steen.

Maar waar ik niet gerust op ben en waar geen één Nederlander gerust op mag zijn, is het oppervlakkige streven naar Europese integratie, terwijl Duitsland officieel en openlijk verklaart, de hereniging van Duitsland te kiezen als hoofddoel van zijn politiek. Ziet de Nederlandse regering niet hoe de onvermijdelijke consequentie hiervan is, dat het ganse integratiestreven naar al zijn aspecten, voorzover het aan West-Duitsland ligt, zal betrokken worden – hoe dan ook – bedekt of openlijk, direct of indirect, bij dit hoofddoel van de Duitse politiek? Betekent de handhaving van de soevereiniteit niet langer meer, dat een Staat zichzelf respecteert als rechtspersoonlijkheid met geestelijke en zedelijke verantwoordelijkheid tegenover God en de mensen? Zijn de vaderlanden in het holle materialistische welvaartsdenken nog wel iets méér dan de mechanische onderdelen van een toekomstige ROBOT: EUROPA?

Ik schreef U in mijn eerste brief: “Zoals de kerk als instituut en het Rijk Gods vereenzelvigd werden tengevolge van het ontbreken van een bijbelse toekomstverwachting, zo werd “das liebe Vaterland” opgeblazen tot een soort “duizendjarig rijk” in de koortsdromen van het nationaal-socialisme”. –

Zo spreekt de Almachtige in Genesis 12:3: “Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken.” Het is de Koning der Joden – Jezus – die van de Vader alle macht heeft ontvangen in de hemel en op aarde; het is de verheerlijkte Jezus, de Overste van de koningen der aarde, die eigenhandig de stok, waarmee Zijn volk zo hard geslagen is, in twee stukken gebroken heeft.

Hij sloeg met een ijzeren roede Duitsland en Berlijn in stukken (Openbaring 2:27) en geen aardse politiek zal deze breuk kunnen helen in blijvende vrede en gerechtigheid.

Het behoort tot de geheimen van de eindtijd, dat Berlijn alleen aan Jeruzalem genezen kan: Het is een axioma van de eindtijd,

dat Duitsland alleen genezen kan aan het volk dat het heeft willen uitroeien.”

Welnu, als dan de diepere oorzaken waardoor de fascistische catastrofe opgeroepen werd, niet weggenomen zijn, dan betekenen alle pogingen om Duitsland te herenigen – via Europese integratie of versterkte economische onderbouw door de EEG, of nucleaire gelijkschakeling met de superstaten of uitbreiding van culturele betrekkingen met het Oosten of zogenaamde ‘ontspanningspolitiek’ of zelfs het afstemmen van deze factoren op de groeiende controverse China-Rusland – alleen maar een uiterst gevaarlijk morrelen aan een zeer nadrukkelijk Godsgericht. Vergelijk Jozua 6:26 met 1 Koningen 16:34. Wie als Hiël bouwt tegen Gods vloek in, betaalt dit met een totale ondergang van zijn geslacht.

Jezus Christus is gisteren en heden en tot in eeuwigheid DEZELFDE.

Wie – ook in de politiek – geen rekening wil houden met de levende God van Israël en met Zijn Woord dat eeuwig stand houdt, roept zelf de gerichten op. Europa is daar druk mee bezig, Duitsland voorop. En Nederland doet zeer gemoedelijk mee in het *“bedenken van ijdele dingen”*. (Ps. 2)

Zo sprak de Heer in 1948: “Zie, Ik sta aan de rand van uw bestaan...” – de grenssituatie. Een totale ondergang dreigt. De doodsengel nadert. Het wordt zijn of niet-zijn.

Over deze grenssituatie gaat het ook in Openbaring 10. Een sterke engel komt naar omlaag. De hele wereld dient hem als podium. De gloed van zijn vuurvoeten omspant de aarde. Zijn aangezicht licht als de zon. Een nieuwe dag zal aanlichten. De regenboog is boven zijn hoofd – zijn komen staat in het teken van Gods eeuwige trouw aan Israël. Een open boekje wordt naar de aarde gedragen – Gods

Raadsbesluit wordt nader onthuld. Zijn roep is profetisch. Een donderende reactie volgt. In de vorm van een eed krijgt de ganse mensheid de verzekering dat eens de voleinding daar is.

Opdat al deze zwaar geladen termen en symbolen ons duidelijker zullen kunnen aanspreken, is het nodig na te gaan, hoe dit hoofdstuk is ingepast in het geheel van de Apocalyps.

Welnu, - het Goddelijk ingrijpen van Openbaring 10 is het sluitstuk van een plagenserie, welke geheel beschreven is in de symboliek van de oordelen over Egypte. Er zijn maar twee zulke plagenseries in de Apocalyps, namelijk in de hoofdstukken 8 en 9, en – veel verder – in de hoofdstukken 15 en 16. Wat daaromheen beschreven is, moet beschouwd worden òf – zoals Openbaring 6 – als het algemeen overzicht over héél de historie òf – zoals de hoofdstukken 11 t/m 20 – als bredere ontvouwing en belichting van de slotfase. Al is er veel overeenkomst tussen serie I van de hoofdstukken 8 en 9 en serie II van de hoofdstukken 15 en 16, toch zijn deze twee niet tot elkander te herleiden in die zin, dat ze slechts een kijkvariatie zouden geven op nagenoeg hetzelfde veld van de eindhistorie. Chronologisch doelen beide series op gebieden in de eindtijd, die ver uiteengeworpen liggen door datgene, wat eens een concrete vervulling zal zijn van wat Openbaring 10 ons aankondigt.

Bij dit 10^e hoofdstuk valt de geweldigste insnijding der eindhistorie. Daar is bedoeld: de concrete horizontale doorbraak van het Rijk Gods tot op de hoogte van hetgeen het oude Loofhuttenfeest voor alle natiën reeds wilde aankondigen. Volgt daar weer afval op, wordt daarna weer de voorhof vertreden – Openbaring 11:1-2 – dan komen de laatste plagen los, als een contrastmatig spiegelbeeld van het Loofhuttenfeest. Vandaar het gebruik van de toornschalen in de symboliek der laatste plagen. Het zijn de plagen, waarin de toorn Gods voleindigd is.

Bazuinen kondigen de eerste gerichten aan, bij de donderslagen van Openbaring 10 breekt het Rijk Gods door tot op de hoogte van het Loofhuttenfeest. Valt de mensheid na deze heilstijd weer af, dan krijgt het precies het tegenbeeld van het Loofhuttenfeest in de zeven laatste plagen. Hier volgt nu ter verduidelijking het schema van de Apocalyps:

- Hoofdstuk 4* – De Troon;
- Hoofdstuk 5* – Het Lam is midden in de Troon;
- Hoofdstuk 6* – Het generale overzicht over de wereldhistorie;
- Hoofdstuk 7* – Een troostvisioen, waarin de veiligheid van de gemeente wordt gegarandeerd;
- Hoofdstuk 8,9* – De eerste plagenserie, beschreven in de teken-spraak van de plagen van Egypte, uitlopend op het intermezzo-gebeuren van Openbaring 10.
- Hoofdstuk 10* – Het intermezzo-gebeuren, de grote kentering der tijden, het voorspel van de Jongste Dag.

De serie Hoofdstukken 11-20 vormen één geheel en handelen alle over de laatste ronde der geschiedenis.

- Hoofdstuk 11* – Evenals hoofdstuk 6 het generale overzicht gaf over de wereldhistorie in haar geheel, zo geeft hoofdstuk 11 het generale overzicht over de laatste fase, – de korte halve tijd;
- Hoofdstuk 12* – Biedt een recapitulatie, een terugblik en overzicht van de grondmotieven die de worsteling van alle tijden beheersen. De diepste achtergrond wordt blootgelegd, en de weer losgekomen Satan gaat zijn woede keren tegen de rest van het zaad der vrouw;

- Hoofdstuk 13* – Hoe hij dit concreet doet, horen we in hoofdstuk 13. Hij roept de antichrist op en de valse profeet;
- Hoofdstuk 14* – Nu vermeld is hoe de duivel zijn laatste aanval organiseert, zal ook beschreven worden hoe God met zijn tegenaanval komt. Doch vooraf krijgen we een troostvisioen, waarin precies als voor de eerste plagenserie van de hoofdstukken 8 en 9, ons de veiligheid van de gekochten wordt gegarandeerd;
- Hoofdstuk 15,16* – De tweede plagenserie, eveneens beschreven in de tekenspraak van de plagen van Egypte. De laatste zeven plagen komen los: Plagenserie II:
- Hoofdstuk 17,18,19* – Deze hoofdstukken brengen een verbijzondering van de laatste plagen. Beschreven wordt het oordeel van de grote hoer, de antichrist en de valse profeet, en ten slotte over Satan;
- Hoofdstuk 20* – Dit hoofdstuk sluit de cyclus 11-20 of en openbaart ons hoe de duivel duizend jaar gebonden was en een korte tijd moest worden losgelaten.

In dit schema komt duidelijk tot uitdrukking, de literaire wetmatigheid welke kenmerkend is voor de Openbaring, nl. om steeds het hoofdbegrip voorop te plaatsen en vervolgens de bijzonderheden te ontvouwen. De Apocalyps gaat waaivormig open. De wereldgeschiedenis ontvouwt zich vanuit de troon Gods, waarbij HET LAM een centrale plaats gekregen heeft. Alles is voorts gezet in het teken van Jezus overwinning. Vanuit dit vreugdevolle a-priori wordt gezongen, geprofeteerd en uiteengezet wat komen gaat. Het is één machtige PAASLITURGIE – De Heer is waarlijk opgestaan. Hij moet nu als Koning heersen, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten gelegd zal hebben.

Wanneer nu het laatste bijbelboek, in deze beschrijving van twee plagenseries, zo duidelijk herinneringen oproept aan de plagen van Egypte, dan ligt daar direct al in opgesloten, dat het verbondsstatuut

van Deuteronomium 28 en 32 en Leviticus 26 eeuwig van kracht blijft. Immers, zeer duidelijk heeft de Eeuwige gezegd in Deut. 28:58:

“Indien gij niet deze heerlijke, geduchte Naam, de HERE, uw God, vreest, dan zal de HERE u en uw nageslacht ongemeen zwaar tuchtigen met felle en aanhoudende slagen en boze, aanhoudende ziekten. Hij zal alle kwalen van Egypte, waarvoor gij bevreesd zijt, weer over u brengen, zodat zij aan u kleven.”

Met andere woorden: dan krijgt Israël het tegenbeeld van de exodus, dat is de ballingschap. Dan gaat elke beloofde zegen averechts werken: als een vloek. Zozeer wordt de film van de uitleiding dan teruggedraaid, dat Israël zelf tot een stukje Egypte ontgaat en als een stukje Egypte behandeld wordt; het heeft immers dan de zijde van het slangenzaad gekozen door zijn afval van de levende God.

En toch bedoelt God met dat omgekeerde Pascha slechts te tuchtigen als een Vader – dus om te behouden. (Spr. 3:11 vv ; Deut. 30:1-10) In dit licht zagen de profeten ook Israëls ballingschap en ze interpreteerden Gods tuchtelingen als een nieuwe exodusarbeid. (Hos. 2:13; Jes. 54:9 vv.) Deze exodusboodschap moeten wij horen doorklinken midden in al de zware gerichten van Openbaring 8 en 9. Het einddoel van de zes bazuingerichten is de heilstijd, waarvan Openbaring 10 spreekt en de tempel van Openbaring 11:1 van verre getuigt.

Wanneer de apostel Johannes moet opschrijven *“wat na dezen geschieden moet”*, dan heeft dit allereerst betrekking op het volk, dat Gods eerstgeborene is en blijft (Ex. 4:22), op Israël, en zeker niet op de mensheid in het algemeen. De genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk, zo predikt ons Paulus juist in verband met Israëls komende herstel. (Rom. 11:29) Israël blijft in elk opzicht representatief voor de hele mensheid.

Hoe zou de Apocalyps Gods handelen met de voorhoede der

mensheid, Israël, kunnen overslaan of in de veelvormige symboliek helemaal kunnen vergeten: ISRAEL ,... dat is de geschiedenis in de geschiedenis.

Hoe zouden in een openbaring, door God Zelf aan Jezus gegeven (Openb. 1:1) de eigen uitspraken van onze Heiland, over land en volk en in het bijzonder over Jeruzalem en over de vervulling van de tijden der heidenen, uitspraken, waarin de hele eindtijd werd gekwalificeerd en in grote trekken geschetst, kunnen worden genegeerd? Hetzelfde geldt van de gesprekken, vlak voor de Hemelvaart, over de wederoprichting van het Koninkrijk aan Israël. (Hand. 1)

Welnu, de Apocalyps stemt geheel overeen met de woorden van Lucas 21:22-24 en parallelplaatsen. Omdat Hij, als het Lam Gods, dus als “het Pascha voor Jahwe”, verworpen werd, heeft Hij het recht, als de Koning Israëls (Hand. 2:36, 40), Zijn ongehoorzame volk met een omgekeerd Pascha te tuchtigen, naar hetgeen geschreven staat in Deuteronomium 28 en Leviticus 26. Omdat Israël optrad namens de hele mensheid, delen wij allen in deze schuld en kan ieder mens aansprakelijk gesteld worden voor de dood van Jezus. Niemand kan Israël, vanuit zijn eigen braafheid of vroomheid, een verwijt maken en we moeten goed beseffen, dat elke vorm van antisemitisme uit de duivel is.

Doch Israël staat in de zaken, die bij God te doen zijn, in het voorste gelid. Het is een verkoren volk, het heeft een heel bijzonder ambt, waarvoor wij, als heidenen, zelfs al struikelt Israël een ogenblik, diep respect moeten hebben. Zo zullen wij ook moeten leren verstaan dat het in de Apocalyps primair gaat om Gods handelen met Israël, daarna pas om de volkeren en hun weg naar de voleinding. Pas zo wordt het zinvol, nader in te gaan op de inhoud van de hoofdstukken 8 en 9. En nu gaan werkelijk verbazingwekkende perspectieven open. Hoe scherp is nu het tegenbeeld van de exodus. En door welk een zuivere

wetmatigheid is het gebruik van de symbolen beheerst. Letterlijk alles krijgt om zo te zeggen een averechtse uitwerking.

Zoals op het gebed God destijds een uitleiding gaf aan Zijn volk (Ex. 2:23), zo komen nu op de gebeden der heiligen de bazuingerichten los. (Openb. 8:5) Als de 1e bazuin klinkt, worden we herinnerd aan de 7e Egyptische plaag. We zullen dus voor alles moeten weten dat Deuteronomium 28:60 van kracht blijft en dus Israël met een omgekeerd Pascha getuchtigd wordt. Niet aan de 10e plaag wordt herinnerd, want het is God niet te doen om de volledige ondergang van Zijn volk. Er is een genadige begrenzing in de gerichten; de verharding is maar “ten dele”. Dan volgt de 2e bazuin en we vernemen, hoe “iets als een grote berg, brandend van vuur” in de zee geworpen werd. Dit heeft niets te maken met een eventuele megatonbom, die in onze nucleaire eeuw wel eens in de oceaan terecht zou kunnen komen. Zo’n exegese slaat de beeldspraak los van zijn oudtestamentische achtergrond. Neen, het gaat hier om het tegenbeeld van de “berg Sion”.

Het einddoel van Israëls uittocht bezingt Mozes in zijn lied aan de Schelfzee o.a. met deze woorden: *“Gij brengt hen en plant hen op de berg, die Uw erfdeel is; de plaats, die Gij, HERE, tot Uw woning gemaakt hebt; het heiligdom, HERE, door Uw hand gesticht. De HERE regeert voor altoos en eeuwig.* (Ex. 15:17, 18) Bij de exodus uit Egypte verdween de antigoddelijke berg van macht en geweld (Egypte) in de diepte van de zee en kon Israël geplant worden op de berg Gods. Maar wanneer Israël later God verlaat, gaat het – figuurlijk gesproken – met tempelberg en al de zee in. Dan deelt Israël het lot van Egypte of van Babel.

We lezen in Jeremia 51:25:

“Zie, Ik zal u, gij berg des verderfs, luidt het woord des HEREN, die de gehele aarde hebt verdorven en Ik zal Mijn hand tegen u uitstrekken en u van de rotsen afwentelen en u maken tot een berg van brand...”

Het gaat hier om de diepste motieven der wereldgeschiedenis. Het is – figuurlijk gesproken – een strijd tussen de bergen. (Zie Ez. 28 en 31) De tempeltoren van Babel, de ziggurat, beeldde de oerheuvel uit, die bij het ontstaan van de wereld als eerste uit de chaoswateren opsteeg. Deze oerheuvel werd gezien als de navel der aarde. Daar lag oorspronkelijk de verbinding van hemel en aarde. Langs deze trappen bereikte de mens de vestibule der goden, daar was Bab-El, de poort Gods.

Wanneer deze totalitaire, religieuze conceptie nog verbonden wordt met de functie van de Koning als het harmonische middelpunt van de Staat en het heelal, dan is daarmee de weg gebaad voor de aanbidding van de Godkoning, dus voor de zelfvergoddelijking van de mens. Immers, ieder onderdaan wist zichzelf vertegenwoordigd in de vergoddelijkte Koning. In hem en door hem, kwam hij in de hemel. Dan vindt God Zelf dat het recht tijd wordt om neer te komen en stad en toren te bezien. Van deze Goddelijke inspectie luidt het rapport: opstand tegen de heilige Naam. De mens wil weer, als bij zijn val in het paradijs, als God zijn. Daarop volgt het oordeel der verstrooiing. De Babylonische berg, die zo trots als eerste uit de oerwateren opsteeg, wordt de zee ingeworpen.

In de scherpste antithese tegenover dit Babel, staat de roeping van Abraham. In hem zal God weer alle geslachten der aarde zegenen. Maar alleen de genade zal universeel zijn. God Zelf laat de ladder neer. Als Jacob een keer ‘Babylonisch dwaalt’ en door eigen prestatie op wil klimmen tot het eerstgeboorterecht en tot een zegen vol Messiaanse perspectieven, gaat hij de weg van Abraham weer terug en bij Bethel laat God in de droom een ladder van licht langs zijn slapen neerkomen en onderwijst Hij Jacob en ook ons aangaande het Koninkrijk van Zijn genade. De Jakobs ladder staat tegenover de tempeltrappen van Babel. Jezus is de ware Jakobs ladder. (Joh. 1:52) Hetgeen de oude Jakobs ladder predikt, dat verkondigt later ook de berg Sion, als

tegenhanger van Babel. Alles moest door bloed gereinigd worden.

God Zelf geeft het bloed op het altaar. (Lev. 17:11) God is in het Lam de wereld met Zichzelf verzoenende. Niet de mens klimt van beneden op tot God, maar God buigt Zich neer tot de mens in genade, in schuldvergeving, op de basis van het reinigende bloed. Alleen op deze basis mag de mensheid een nieuw middelpunt vinden. (Hand. 2) Dit toestromen van de volkeren naar het van God gegeven centrum, hebben de profeten van verre aanschouwd:

“En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het Huis des HEREN vast staan als de hoogste der bergen en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar den berg des HEREN, naar het Huis van de God Jacobs, opdat Hij ons lere aangaande Zijn wegen en opdat wij Zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de Wet uitgaan en des HEREN Woord uit Jeruzalem. En Hij zal richten tussen volk en volk en recht spreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen en zij zullen den oorlog niet meer leren. Huis van Jacob, komt, laten wij wandelen in het licht des HEREN.” (Jes. 2:1-5; Jes. 11:9; Mich. 4:1 vv)

Een exodus bevestigt Gods Koningschap over de chaotische volkerenwereld, zoals eens Zijn heerschappij over de schepping bevestigd werd in het bezweren en ordenen der chaosmachten.

God herstelt en handhaaft toch het paradijs. Dat predikt de tempel op de berg Sion in de taal der schaduwen. Deze tempel was een paradijs in steen. In 1 Koningen 6:18 wordt vermeld hoe Salomo op de muren van het huis, rondom, ingesneden beeldwerk aanbracht: cherubs, palmen en open bloemknoppen. Voorts werd alles met goud overdekt, zodat hier het beeld opgeroepen wordt van een gouden,

d.w.z. onvergankelijke lusthof, met cherubs, die niet zozeer de wacht houden als wel zich buigen over het mysterie der verzoening. (1 Petr. 1:12) Ook het terrein dat werd uitgekozen voor de bouw van de tempel, moest de overeenstemming van tempel en paradijs dienen. Immers, de paradijsrivier ontsprong op een hooggelegen bronnenplateau, zodat vanuit deze ene paradijsstroom vier grote rivieren konden afvloeien naar alle windstreken. Vanuit een bronnencentrum, een levenwekkend middelpunt, werd de hele wereld gedrenkt. De tempel wil daar, mede door zijn hoge ligging, een afbeelding van zijn. De tempel representeert Gods heilige berg, het zal zijn het universele bedehuis voor alle volkeren.

De exodus uit Egypte, de tempelberg en het Messiaanse Vrederijk, zagen de profeten in één eschatologisch perspectief. Allen mogen in de moederstad Sion burgerrecht verwerven. (Ps. 87) Ook Ezechiël legt in hoofdstuk 47 een verbinding tussen de opheffing van de ballingschap, als een tweede exodus, en de nieuwe tempel als een beeld van de heilstijd, waarin door de tempelstroom alles tot nieuw leven wordt gewekt. Deze verwachting nu, waarin al de vromen van Oud-Israël hebben geleefd en waarvan de profeten, door Goddelijke inspiratie, getuigden, kon niet gerealiseerd worden, toen Israël zijn Messias verwierp: *“Wij hebben geen koning dan de keizer”*. Zo viel helaas de keuze uit en daarmee werd door Sion aan ‘Babel’ – zij het een ‘Romeins Babel’ – de voorkeur gegeven. Gods genade werd verworpen.

Jacobs kinderen weigerden de Godsladder. Ze vertraden het bloed der verzoening en nu komt het volstreckte tegenbeeld van het Messiaanse Vrederijk. In plaats van een tempelberg, die het middelpunt is voor alle volkeren, gaat er iets als een berg, brandende van vuur, de zee in (de 2e bazuin). In plaats van zegen brengende stromen, die als van een paradijsplateau afvloeien, worden rivieren en bronnen vergiftigd (de 3e bazuin). In plaats van het ‘talrijk zijn als de sterren’ (Deut. 28:62 en Jer. 31:35, 36), vergaat het derde deel der sterren, hetgeen zowel

op Israëls kwantitatieve als kwalitatieve existentie ziet (de 4e bazuin). Vergelijk ook Daniel 12:3; Jesaja 43:21; Genesis 37:9. In plaats van een berg, die verheven is boven alle heuvelen, zien wij een put van de afgrond opengaan, waaruit rook komt (de 5e bazuin). In plaats van het vrederijk waarin alle volkeren hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen, duidt de uitwerking van de zesde bazuin op een wereld, overdekt met oorlogsgeweld.

Door Israëls struikeling als voorhoede der mensheid werd de wereldgeschiedenis uit zijn voegen gerukt en snelt alles in de richting van de afgrond. En toch geeft de Apocalyps ons de verzekering van een machtige wending in het lot der volkeren. Er zal een onderbreking, een heilrijk intermezzo komen, eer de grote en zeer vreselijke Dag des Heren komt. Het is niet alleen maar in Openbaring 10 aangeduid. Op deze begrenzing van het gericht wijzen ook de 5 maanden pijniging uit Openbaring 9:5 en 11.

Door openbaring van Jezus Christus mag ik u vertellen: dit slaat op de dorstijd, genoemd in Leviticus 26:5. In de eerste maand werden op het Paasfeest reeds de eerste schoven bewogen voor Gods aangezicht, in dankbare erkenning van de uitleiding uit Egypte door het bloed van het paaslam. In de tweede maand kon men beginnen met het dorsen, ook al kwam later nog de tarweoogst binnen. De Paasmaand + de vijf maanden, waarin het graan in de schuren zit, is in totaal zes maanden. Daarop volgt de zevende maand waarin de wijnoogst binnenkomt. Ook deze maand zal eenmaal als een gerichtsmaand komen over Israël en de wereld – dan wordt de wijnpersbak van de toorn Gods getreden en worden de toornschalen uitgegoten. (Openb. 14:19)

Maar tussen de zesde en de zevende maand wordt het grote intermezzo van Openbaring 10 ingeschoven. Dat is de zending van Elia, de bekering van Israël en de oprichting van de tempel van Openbaring 11:1. Reeds in de dagen van Jeruzalems verwoesting beleefde Israël de in vloek omgekeerde zegen van de dorstijd. Precies in de Paastijd sloeg Titus het beleg om Jeruzalem. En ... het duurde vijf maanden. Dus de hele oogsttijd, tot de zevende maand.

Door nog een generatie lang – veertig jaar – vast te houden aan de schaduwendienst, sprak Israël Golgotha tegen. Het elk jaar opnieuw slachten van de paaslammeren voor de tienduizenden pelgrims, was een gedurige miskennen van het bloed der verzoening, gestort door het ware Godslam. Het getal veertig heeft in de bijbel een symbolische waarde. En het is niet toevallig, dat veertig jaar na het eerste optreden van Jezus, precies in de Paastijd, Titus het beleg om Jeruzalem slaat. Het behoort ook tot de Goddelijke tekenen, dat dit beleg vijf maanden duurde. (Lev. 26:5)

Niet minder merkwaardig is het dat op de 9e van de maand Av – de dag, waarop destijds Nebukadnezar de eerste tempel verwoestte – ook in het jaar 70 de tempel in vlammen opging. Het was een vergelding voor dezelfde zonde: God als Koning verwerpen.

De hele exodus en de hele feestcyclus kregen een omgekeerde uitwerking, tot en met de zegen van de dorstijd toe. Het leed van de ballingschap in het algemeen en van deze vijf maanden in het bijzonder, kwam in de Hitler-tijd tot een volle maat. Nu moet dan ook de grote beslissing komen. Israël wordt weldra voor de keus gesteld: wilt ge ook de zevende maand als een gerichtsmaand? Wilt ge de Grote Verzoendag als een grote verdoemdag? Ziet, hoe de oogstkarretjes van een zetbaas van Satan reden over de akkers van Europa; hoe ge in de schuren van deze verderver terechtgekomen zijt onder zijn dorsvlegel. Als de vijf maanden er zó uitzagen, wat zal dan de zevende maand zijn, als God die als een gericht zou brengen?

Dit gaat ook ons aan. Ons allen. Mèt Israël is de hele mensheid op de grens van de zesde en de zevende maand gekomen.

De grenssituatie.

Maar hoe zullen wij dit Israël kunnen aanzeggen? Wij, christenen uit de heidenen, die zo grote schuld aan Israël hebben? We hebben alle reden om boete te doen en zowel Israël als Israëls God om vergeving te vragen. En toch bedoelt de grote Jozef – Jezus van Nazareth – Zijn

eigen volk aan te spreken door ons heen. Hoe sprak Jozef zijn broeders aan? Zijn beschuldiging over het stelen van de voorspellingsbeker – dus de symbolische beschuldiging inzake de miskennis van zijn profetische bediening – heeft Jozef verpakt in graan, gehuld in de daad der liefde: in hulp. Laten wij dan ook Israël omsingelen in het komende nooduur met het Woord des Kruises, met het Sacrament des Kruises en met daden, die opbloeien uit de liefde van Christus. In die weg zal Israël het ware Zoenbloed aanvaarden en daardoor zelf aanvaard worden en door God worden ingezet als kroongetuige van het Lam, onder alle volkeren.

De droom van Jozef zal dan een zeer diepe vervulling krijgen, want dan zal blijken, hoe de stamvaders en het volk uit hen voortgekomen, inderdaad sterren zijn, geplant door de Allerhoogste aan het firmament der wereldhistorie. Sterren, die het lot der volkeren bepalen en richten, niet uit zichzelf, maar omdat ze hun licht ontleen aan die middelste Ster, in en uit hun midden opgegaan: Jezus Christus, de blinkende Morgenster. In hun buigen voor de middelste Ster, geven ze licht en bepalen ze 's werelds lot. Want het zal blijken, hoe de stamvaders en het volk uit hen voortgekomen, inderdaad schoven zijn op de wereldakker, om te dienen tot voeding van de volkeren die hongeren naar ware vrede en verzoening.

Schoven zijn ze, ‘voeding’, maar alleen in hun buigen voor de middelste Schoof: Jezus Christus, die door Zijn verzoeningsdood DE voeding der wereld is: HET BROOD DES LEVENS. *“Wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden?”*

Een Paasfeest – een voorbijgaan van de doodsengel: *“... opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla.”*

Een Pinksterfeest. – een oogst van volkeren komt binnen.

Een Loofhuttenfeest voor alle naties: *“... de aarde zal VOL zijn van de kennis des Heren, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken.*

“Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen. “

© Ds. A.A. Leenhouts: "De slag om Jeruzalem"
(1969)

GETUIGENIS
EN EENHEID

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814, 2506 CE Den Haag
info@getuigeniseneenheid.nl
www.getuigeniseneenheid.nl